

The Gambia 1986 – 1987

Historik

I mars månad 1986 blev jag kontaktad av Carl-Johan Garsten från Helsingborg som undrade om jag hade lust att åka med honom till The Gambia på en Fact Finding Mission om räkfiske. Vi bodde då i Las Palmas på Kanariöarna där jag drev ett eget fiskinspektionsbolag. Jag hade under åren 1981-1983 arbetat för Northern Marine AB som ägdes av Calle Garsten och några andra killar. Resan till Gambia, som det heter på svenska, skulle ske under påskhelgen 1986. Eftersom jag hade haft ett gott arbetsförhållande med Calle tidigare så tvekade jag inte att följa med på detta uppdraget. Det verkade intressant och spännande och jag skulle också få skäligt betalt.

Christer o Calle Garsten beställer safarikostymer

Calle tog en charterflight till Las Palmas och därifrån köpte vi biljetter till Banjul i Gambia. Vi kontaktade fiskeridepartementet och förklarade vårt ärende och de blev mycket intresserade av Calles utläggning om att han funderade på att starta ett räkfiskeprojekt och bygga en stor anläggning där. De gav en av sina tjänstemän, Demba, i uppdrag att följa med oss på en rundresa i landet och titta på räkfisket och dess utövare.

Vi hyrde en liten öppen jeep och körde längs med Gambiaflodens båda sidor. Landet består ju som bekant av en liten landremsa på ömse sidor av floden. Det är ca. 70 km brett vid mynningen och ca. 350 km djupt. Landet ligger som en kil i Senegals södra del och har vid olika tillfällen tillhört Senegal eller varit i union med dem.

Fiskeriofficeren vi fick med oss var mycket kompetent. Han hade utbildats i Hull enligt den gamla engelska Fishery Officer skolan i vilket ingick en mängd ämnen förutom de rent fiskeritekniska. Dessutom talade han flera av de lokala språken förutom engelska. Det visade

sig att det huvudsakliga räkfisket bedrevs av små kanoter som fiskade i floden. De använde ett passivt fiske. Redskapet var två små minitrålar som var fastsatta på var sin liten bom, en på varje sida av kanoten. De ankrade i floden och lät tidvattnet föra räkan in i öppningen av den lilla trålen. Fångsterna varierade väldigt mycket. Från några få räkor till många kilo, ibland upp till 50 kilo på ett tidvatten. De flesta fiskarena fiskade endast under ett tidvatten, dvs. ca sex timmar. De hade ingen is med sig utan förvarade räkan i jutesäckar i bästa fall men ofta i flätade korgar. Det var inte särskilt hygieniskt och med tanke på att räkan snabbt förstörs av värme så blev det inte en högkvalitativ produkt.

Vi tillbringade några dagar med dessa undersökningar och besökte i stort sett alla de byar som höll på med den här aktiviteten. Det visade sig att man var mest aktiva på den södra stranden av floden. Byäldstarna var mycket intresserade av Calles projekt och lovade att ställa upp om det blev verklighet.

Beslut

När vi slutligen hade satt oss på hotellet med papper och penna och analyserat alla uppgifter kom vi till slutsatsen att med en genomtänkt organisation så borde det gå att skriva kontrakt med ett tillräckligt stort antal kanoter för att försäkra sig om en daglig leverans av räka till fiskprocessfabriken för att det skulle bli en lönsam affär. Dessutom ingick det i Calles planer att ta ner en mindre räktrålar för att tråla i floden. Det tillståndet var en förutsättning för att affären skulle gå igenom.

Calle hade fått kontakt med en gambian, Boto Majang, som bodde i Mölndal och var kusin med vicepresidenten i landet. Via honom skulle licensen kunna ordnas. Förutsatt att detta kunde realiseras ansåg vi båda att projektet skulle kunna genomföras.

Calle hade ytterligare en punkt på agendan innan det slutliga beslutet togs. Han ville att jag skulle acceptera posten som vd för projektet därnere. Det ville jag inte men däremot lovade jag honom att acceptera jobbet som operations och produktionschef vilket han tyckte var en bra idé. Vi tog i hand på det och på så sätt startade äventyret i The Gambia.

Uppbyggnadsskedet

Calle kände en kille som hette Ulf Birgersson vilken jobbade på Frigo Scandia i Helsingborg och var expert på kyl-och-fryshuskonstruktioner. Denne man hade Calle i åtanke som General Manager för projektet. Ulf fick i uppdrag att rita en anläggning med speciell inriktning på frysning av räka men också anpassad för viss fiskproduktion. För att finansiera hela projektet hade Calle fått kontakt med en person, Lennart Hesselgren i Göteborg, som var expert på riskprojekt i tredje världen. Lennart var en elegant klädd man som hade talets gåva och älskade champagne vid alla tillfällen. Hans inblandning i projektet skulle senare visa sig bli en katastrof av oanade mått, men mer om det senare.

Produktionschefen Christer och General Manager Ulf Birgersson 1987

Trålaren

Jag fick i uppdrag att lämna förslag på en lämplig trålare i 12 metersklassen. Den skulle vara ny sa Calle. Eftersom Sida hade låtit bygga ett antal mindre trålare till sina olika fiskeprojekt i Afrika och Indien visste jag om några varv som kunde bygga sådana båtar. Det bästa förslaget kom från Jula Boats i Mariestad. Jag kände personligen den person som ritat dem, Ove Gullberg i Sjötorp. Jag besökte varvet i Sjötorp och träffade ägaren, Rolf Mattsson och Ove. Vi satt tillsammans ett flertal dagar och skissade på hur båten skulle designas och utrustas. Rolf och Ove hade god kännedom om firmor som kunde leverera utrustning lämpade till mindre trålare. Så småningom hade vi fått ihop ett bra koncept vilket jag presenterade för Calle och hans kompanjoner. Prislappen låg på ca. 1,8 miljoner kronor inklusive frakten till Gambia. Det var den första dubbel-riggade trålaren som skulle byggas i Sverige. Under arbetet med att ta fram den här båten hade jag haft mycket kontakt med min gamle kompis från Tunisien, Ingvar Olsson i Brastad. Han drev en skeppshandel vid den här tiden. Han blev väldigt intresserad av projektet och längtade nog ner till Afrika igen efter många år hemma.

Jag föreslog Calle att vi skulle anställa Ingvar som fiskeledare i projektet vilket han accepterade efter ett tag.

Räktrålarer Kombo 1, här i Guine-Bissau på en hummer expedition 1987

Efter en del diskussioner och modifieringar godkände Calle offerten från Jula Boats AB och kontraktet signerades i Mariestad. Byggstart blev hösten 1986 vid Sjötorps varv. Båten skulle utrustas med en Volvo Penta TMD på ca 300 hkr.

Dotterbolaget

Strax efter hemkomsten från Gambia hade Calle och hans kompanjoner bildat ett dotterbolag under gambiansk flagga, det hette The Gambia Marine Company Ltd i vilket Ulf Birgersson blev General Manager. Övriga svenskar blev också anställda i detta bolaget. Förutom Ulf var det jag och Ingvar, senare tillkom Sivert Corneliusson, skeppare, från Hönö och Lage Nyström, frystekniker, från Stockholm.

Bolaget fick via sin sleeping partner, den gambianske vice presidenten, tillgång till en stor tomt strategiskt belägen i hamnområdet, granne till det stora skeppsvarvet. Ett av de bästa lägena i hela hamnområdet. Här skulle fiskprocessfabriken och fryshuset byggas. Ulf blev bygglédare för detta. Han skrev materiallistor för allt som behövdes anskaffas. Det mesta skulle vi behöva importera från utlandet.

Materialinköp-fabriken

När dethär bygget planerades bodde jag i Las Palmas och hade god kännedom om vad som fanns där och kände dessutom ett par svenska byggnadsingeniörer som höll till där. På södra Gran Canaria ligger ett stort cementverk med egen hamn. Av den anledningen kom Ulf över till Las Palmas och tillsammans reste vi runt och besökte olika leverantörer. När vi sammanställde allt kunde vi konstatera att vi kunde få allting på ön. Problemet var transporten till Gambia. Det bästa och minst komplicerade var att chartra in ett mindre fartyg som kunde ta allting med sig. Sagt och gjort, med hjälp av mina kontakter inom shipping i Las Palmas kunde vi snart försäkra oss om ett fartyg på ca 500 GRT. På cementfabriken kunde vi låna ett

utrymme där vi kunde lägga materialet tills allt hade kommit. Ulf och jag köpte också ett antal begagnade små jeepar och personbilar. Dessa var mycket billiga på Kanarieöarna.

Materialinköp-bostäderna

På hösten 1986 medan jag var i Sverige för att bevaka fiskebåtsbygget gav mig Calle i uppdrag att köpa in basmöblemang och köksutrustning till fyra personalbostäder för den svenska ledningsgruppen. Till att hjälpa mig med detta bad jag Ingvar och hans fru Margaretha. Vi satt en helg i deras hem med kataloger från Ikea och OBS och valde ut möbler, mattor, sängkläder och köksutrustning. Allt skulle kunna packas i platta kartonger var villkoret. Sedan under två dagar i Göteborg köpte vi in allt detta och bad dem leverera till en speditiionsfirma i Göteborg som Calle hade anlitat.

Fabriksbygget

Kvinnor som sorterar och packar räka i fabriken,klar i maj 1987

Under tiden vi väntade på materialet från Las Palmas och kyl-frysutrustning från Sverige började Ulf planera tomten där fabriken skulle byggas. Han anställde dagarbetare och kock. Vi byggde ett primitivt kök till kocken så att arbetarna kunde få mat på platsen för att eliminera alltför stort tidsvinn vid måltiderna. De gjorde tomten ren från bråte och ogräs samt planade ut sanden. De byggde också en mur runt området. Ulf mätte ut arealen för de olika byggnaderna och gubbarna grävde ut diken där gjutningen skulle göras. De byggde formar och satte ihop armering så att det skulle vara klart att börja direkt när fartyget med cementen kom. Det gick förvånansvärt bra alltihop. Fartyget ankom och vi lossade och körde upp materialet och all cementen. Strax därefter kunde bygget starta.

Invigningen

När det började närma sig slutet planerade Calle en storslagen invigning med många lokala honorarities för att riktigt visa hur bra och omtänksamma företaget var. När jag berättade detta för besättningsmännen på räktrålarer Kombo 1 så frågade de om vi hade bjudit in någon "marabout" och "jujuman". Nej, svarade jag, det tror jag inte. Ajaj, sa de, det måste ni göra annars kommer inte fabriken att fungera. Jag kunde förstå på deras allvar att detta var inget skoj. De allra flesta är muslimer men det finns också animister, dvs. rena hedningar. Jag framförde detta till Calle som först skrattade och sa att sådan skit behöver vi inte lyssna till. Men Ingvar och jag stod på oss och efter en stund sa han OK, fixa det då. Vi bad de äldsta matroserna ordna detta och samtidigt ta reda på vad det skulle kosta. Det finns inget officiellt pris sa de men man brukar ge dem betelnötter, sprit och några sedlar.

Så vid den officiella invigningen i början på maj 1987 fick en "marabout",dvs. helig man och en "jujuman",dvs. medicinman utföra sina ceremonier innan de västerländska digniteterna gjorde sitt. Det var med anmärkningsvärd respekt både inresta och lokala damer och herrar tittade på vår företagsledning när detta tog plats. Gambianerna var mäktigt imponerade av att vitingarna hade visat denna respekten för den nationella tron.

Calle hade flugit in riktigt svenska specialiteter som gravad och rökt lax, renskav och löjrom mm. Allt gick åt som smör i solen och många damer fyllde dessutom sina handväskor med delikatesserna.

Nu skulle det fiskas och köpas räka, så mycket det bara gick. Vi var heltaggade allesammans.

Räkfisket med kanoter

För att kunna garantera kvaliteten på räkan från kanotfisket var vi tvungna att ordna någon slags behållare med is i varje by. Detta tillverkade vi själva av spillmaterial från fryshusbygget. Det var isolerade paneler med plåt på varje sida. Vi skar till dem i måtten 2 x 1 meter och popnitade dem och borrarade ett lite dräneringshål i botten. Det blev alldeles förträffliga isboxar. Vi placerade sådana i varje by som deltog i fisket. Dagligen fyllde vi på dem med färsk is så att fiskarna kunde ta med sig is när de gick ut fiske. Det gjorde att vi fick en fin produkt. Fiskarna själva begrep ju snart att det gick inte att fuska ty vi kontrollerade varje leverans och det gick lätt att kolla om räkan varit kyld eller ej. Eftersom de fick kontant betalning vid leverans så var det en enkel operation. Ej godkänd kvalitet – no money!! Sådant kan afrikaner utan biståndshjälp!

Det stora problemet med kanotfisket vilket vi snart upptäckte var inte bristen på räka utan bristen på idoghet hos fiskarna. Om de hade haft en god fångst en dag och således fått många dalasi, lokalvalutan, i handen då gick de inte på fiske de nästföljande dagarna. Belly full-no fishing sir! Och var det inte det så var det tabu-day eller begravning eller bröllop eller någonting annat. De var de mest opålitliga fiskarna jag hade träffat tills dess. Jag skulle senare komma underfund med att det var ett genomgående drag bland de västafrikanska hantverksfiskarna. Vi försökte övertyga dem om fördelarna med att fiska så mycket som möjligt när fisket gick till för att på så vis ackumulera kapital för de dåliga dagarna. Då bara tittade på en och sa,"captain, what if I die tomorrow"? Nej, det var ingen av dem som kunde se en fördel med det resonemanget.

Följden blev att av de femtio kanoter vi kontrakterat i starten inte levererade den kvot vi behövde. Vi måste öka antalet kanoter vilket lyckligtvis kunde göras. Nackdelen blev att vi måste ha ett stort kontant kapital varje arbetsdag och det kunde vara problematiskt ibland.

Räkfisket med trålaren Kombo

Fisket med Kombo 1 började inte så bra. När vi skulle testa utrustningen visade det sig att motorn och transmissionen inte var ordentligt fastsatta och dessutom var winchen svag. Vi hade inte kunnat göra några riktiga vattentester i Sverige på grund av isvintern. Bara gjort en kort provtur i Göteborgs hamn på avskeppningsdagen. Nu gällde det att få ner en montör fort som attan så att vi kunde tråla i floden och närliggande havsområden. Julavarvet skickade ner den montör som varit ansvarig för jobbet på varvet i Sjötorp. Volvo Penta hade också kontaktas eftersom deras garantimontör medverkat vid installationen. Efter diverse turer var felen åtgärdade och vi kunde starta fisket.

Nu kom nästa bakslag och det var betydligt värre. Fartyget hade byggts till 11,95 meters längd för att harmonera med den gamianska fiskelagstiftningen att fartyg större än tolv meter inte fick tråla i floden. Nu plötsligt fick ingen tråla i floden. De satte en gräns alldeles i mynningen. Detta var naturligtvis en stor besvikelse och dessutom försatte de företagets kalkyler ur spel eftersom vi baserat den på fångster i floden där vi visste att räkan fanns. Trots att vicepresidenten var ”sleeping partner” i företaget fick vi inget undantag på regeln. Det var bara att bita i det sura äpplet. Sivert fick tråla så nära han kunde men det blev aldrig de fångster vi räknat med. Vårt hopp fick ställas till de lokala kanotfiskarena.

Personalen i fabriken

Den övervägande delen av anställda var kvinnor, som mest ett 60 tal. Vi körde tvåskift efter en kort inkörningsperiod. Kvinnor sorterar och hanterar små saker mycket bättre än män. I Afrika är det endast kvinnorna man kan lita på. Männerna finner tusen ursäkter för att inte göra det som de borde göra speciellt inom det småskaliga fisket. Vi hade praktiska kurser för kvinnorna och visade dem hur man bryter huvudet av räkan på rätt maner så att stjärten inte skadas. Tvättningsproceduren och packningen var andra komponenter i undervisningen samt inte minst viktigt – hygien. Det gick över all förväntan. Kvinnorna var mycket tacksamma för jobbet som de ansåg vara väldigt bra om än något kylslaget inne i produktionsrummet. Men de fick varma kläder så det var inget problem. De lärde sig snabbt allt om hanteringen. Produktionen blev mycket bra efter en kort inkörningsperiod och ett klagomål från Rotterdam.

Hanteringen i fabriken

När räkan ankom fabriken vägdes den i närvaro av leverantören och bokfördes. Sedan spolades den med kallt vatten innan den gick genom sorteringsmaskinen som sorterade i fyra storlekar. Det var mitt ansvar att ställa in maskinen på de storlekar som levererades. Det var ganska enkelt eftersom jag hade haft ungefär samma utrustning i Kuwait. Efter det lades räkan upp på arbetsborden, en storlek i taget, för huvudbrytning och packning. Övrig sorterad råka förvarades under väntetiden i ett kylrum. Det gällde att hålla temperaturen så låg som möjligt innan den frystes i 2 kilos kartonger.

Försäljningen av räkan

Calle och hans kompanjoner på Northern Marine AB i Helsingborg hade goda kontakter inom den internationella fiskhandeln men var inte speciellt kunniga om just skaldjursförsäljning. Till sin hjälp hade de anlitat en kollega i Portugal som skulle ordna bra kontrakt med bl.a USA. Detta kostade naturligtvis extra men var kanske vettigt för nybörjare? Hur som helst, det var inga problem att sälja produkten om den höll standarden. Vi fick en reklamation från

Rotterdam i början. Det gällde ett högt inslag av colibakterier. Den troliga orsaken till detta trodde man berodde på att räkan legat i bakteriesmittat vatten.

Vi antog att det troligen kom från slagvattnet i kanoterna och vidtog åtgärder för att minimera detta genom att kräva förvaringskärl med is och dränering. Fiskarena informerades om detta och vi blev ännu mer noggranna med inspektionerna före inköp från kanoterna. Problemet löstes och efter det hade vi inga fler reklamationer.

Fisket gick bra och vi exporterade tretton 20 fots containers mellan maj och augusti 1987. Varje container innehåller ungefär tolv ton så det var en bra start.

Gambia Air Shuttle

Gambia är en avkrok i världen beträffande kommunikationer med omvärlden. Detta faktum hade irriterat Calle och Lennart Hesselgren som båda gillade snabba och direkta flygförbindelser. De började planera för ett eget flygbolag som skulle kunna flyga ut våra produkter samtidigt som Gambia skulle få ett eget flygbolag med direkta förbindelser med grannländerna. Deras intresse för detta tog mer och mer tid från fiskeprojektet. De reste kors och tvärs i Europa för att tala med flygbolag. De anlidade svenska flygexperter som tekniskt sakkunniga och allt gick mycket snabbt. Gambias myndigheter var positiva till tanken på ett eget flygbolag. Allt gick mycket fort. Pengarna som betalade detta kom från räkproduktionen vilket gjorde att vi stundtals hade problem med cash flow i den dagliga betalningen till fiskarena.

Lennart Hesselgren ordnade riskkapital i Europa och plötsligt en dag fick vi besked om att The Gambia Air Shuttle hade förverkligats. Flygplan och besättningar hade inhyrts från Norge. En svensk flygledare, Lennart Voigt, hade anställts. Voigt skulle komma ner och organisera uppbyggnaden av bolaget i Banjul och förbereda de första flygrutterna till Senegal och övriga grannländer. Allt gick mycket fort. Snart hade ytterligare svensk personal kommit som skulle bemanna kontoret och sälja biljetter.

Representanter för det norska flygbolaget kom ner för att inspektera bostad till sin personal. De godkände inget av de hus vi föreslog. De var inte nog lyxiga. Det slutade med att de skulle bo på ett av de bättre hotellen i staden. Kostnaderna bara steg och steg för flygbolaget men det minskade inte Calles och Lennarts iver att driva igenom sitt nya "hjärtebarn".

Leasingkostnaderna för flygplan, besättningar, personal och bostäder hamnade på flera hundratusen kronor i månaden. Det skulle till många passagerare för att betala allt detta.

Projektet lanserades under pompa och ståt under sommaren 1987. Mycket av fokus hade nu hamnat på flygbolaget medan fiskebolaget kom lite i skymundan och penningflödet blev besvärligare för varje dag trots att vi skickade iväg container efter container med räka.

Oftare och oftare fick vi låna kontanter av Boto Majangs bekanta för att klara av de dagliga betalningarna till kanotfiskarena.

Semestertiden 1987.

Vi hade alla jobbat mycket hårt under året med uppbyggnaden och igångsättandet av fiskeprojektet. Personalen behövde semester. Vi kom överens om att Ingvar och Ulf skulle åka hem först och jag sist.

Fisket var bra under sommaren och jag körde tvåskift vilket innebar långa dagar och nätter men det var inga större problem. Jag märkte att jag magrade trots ganska ordentlig mathållning. Dessutom var jag lite febrig och hostade mer än vanligt men det antog jag berodde på de dåliga cigaretterna. Jag rökte som en borstbindare på den tiden. Men magringen märkte jag mest. Fick göra nya hål i bältet mest varje dag.

När Ingvar kom tillbaka sa han att jag hostade konstigt under nätterna så det skulle nog inte skada med ett läkarbesök. Eftersom jag skulle resa hem på semester så tänkte jag göra en läkarundersökning när jag kom hem.

Sjukdom och avsked

Jag åkte hem via Las Palmas där jag bestämt träff med mina söner. Jag satt på Skrattande Grisen och väntade på dem vid avtalad tid. Pojkarna kom ner i lokalen och såg åt mitt håll utan reaktion. Krogägaren, Hartvig, kom ut från köket och jag hörde när de frågade honom om Pappa har kommit. Hartvig pekade på mig och sa, hansitter ju där. De tittade igen och sa samstämmigt, dendär är inte våran pappa och så gick de uppför trappan mot gatan. Jag fick springa efter och hämta dem. De blev förskräckta av min uppenbarelse. Jag såg nog inte vacker ut. Jag hade lagt mig till med en hemsk rödbrun mustach, brunbränd och mager som en sticka. Pappa vad har du gjort sa de.

När jag kom hem och Wivi fick syn på mig började hon gråta och sa du måste till sjukhus. Hon ringde och bokade tid till nästa dag. När jag kom till Östra sjukhuset tog en kvinnlig läkare mig i handen och började gå mot infektionsavdelningen. Efter en stund frågade hon mig varifrån jag kom. Västafrika svarade jag. Då släppte hon min hand. Du är mycket sjuk sa hon. Nu ska vi prover och du får ligga kvar här. Ligga kvar sa jag. Ja, just det. Du är mycket sjuk upprepade hon.

De tog mängder av prover och jag lades in på ett isolerat rum med luftsluss. Wivi fick ta på sig skyddsutrustning för att komma och säga adjö. Det kändes inte bra men konstigt nog var jag inte orolig eftersom jag trots allt kände mig hyfsat bra fränsett febern och hostan.

Nästa dag kom en läkare med en tidning i handen och satte sig på sängen och sa, ”du har tre sorters amöbaparasiter, malaria och tuberculos, men vi kan bota allting”. Vi trodde du hade detta och så vänder han på tidningen med en bild av Sixten Herrgård som säger ”jag har aids”! Jag visste knappt vad aids var på den tiden. En ny sjukdom som bara drabbade bögar trodde vi allmänt då.

Nåväl, jag sattes på medicinering för dessa sjukdomar och svarade bra. På trettonde dagen fick jag lämna sjukhuset med instruktion att äta god och närande föda. Mycket grädde i såsen sa doktorn men ingen alkohol eftersom det skulle motverka tbc medicinen. Jag skulle vara sjukskriven länge sa han också. Jag kom hem och då kände jag hur trött jag var. Wivi och jag började promenera dagligen. Konditionen var i botten. Men sakta men säkert återfick jag krafterna även om lungkapaciteten blivit några procent försämrade.

Jag ringde ofta till Calle nere i Helsingborg under min sjukskrivning för att höra hur det gick med projektet. Allt verkade OK i början men så småningom började han prata om eventuella nedskärningar av personal pga minskade fångster och arbete. När jag varit hemma i ungefär två månader tyckte jag att nu kunde det vara nog med sjukskrivning. Jag kände mig riktigt bra och ville åka ner och börja jobba igen. Då fick jag besked om att mina tjänster inte längre behövdes. Ett dråpslag för mig. Julen närmade sig och att bli uppsagd på det viset kändes

väldigt bittert. Ett jävla sätt att tacka en medarbetare som offrat allt för att bolaget skulle lyckas och dessutom råkat illa ut i jobbet.

Jag tilläts åka ner och packa ihop mitt hus och skicka hem mina saker. Däremot fick jag inte min avtalade slutbetalning som bl.a inkluderade tre månaders lön och semester ersättning, dvs. cirka 125.000 kronor blev jag blåst på. Det var allt ett jäkla sätt av Calle att behandla en person som gjort allt för att vi skulle lyckas.

När bolaget lite senare under 1988 gick i konkurs stod alla vi som varit anställda i det gambianska dotterbolaget utan den svenska lönegarantin. Ingvar och jag var nere i Helsingborg och kom överens med Calle om hur mycket han var skyldig oss men vi fick aldrig några pengar.